

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Τόν βλέπω ολοζώντανον μπροστά μου, τόν άγιο ήγούμενο τής 'Γεράς Μονής, προκίλην, καθόρθωμένον, γεμάτον, μέ κόκκινα τά γένηα και φουσκωμένα τά μάγουλα!... Μουάω... πώς άίσθανομαι τήν μωροδία του λειβανιού πούβγαλον τά ράσα του και πώς βλέπω τό χέρι του ν' άπλώνεται γιά νά τό φιλήσω.

Γεμάτο από ανθρώπους μαλλιαρούς!

— Πούλ' θρησκός εινε ό γυιός σας! Έγώ άναποδογάρια τή παλάμη του να ιδώ πού ειχε γαντζώσει εκείνη ή «εύχή», μά τήν ειδα γυμνή, άδειανή, έντελώς κούφια και τάχασα!... Άπό τότε πολλά τά κενά και κούφια έπροσκίνησα γιά ν' άπογοητευθώ βαθειά, κατόπι, αλλά εκείνη ή πράξη μου άπογοήτευσε, μου έντεπώθηκε βαθειά και άξέχαστα μέσα στο μυαλό μου, τσας γυιού ήταν τό πρώτο αντίκρισμά μου μέ τήν άληθινή ζωή.

Ό ήγούμενος αυτός ήταν στενός συγγενής ενός θείου μου έξ άχιλοείας. Ήτανε καλός άνθρωπος κι' άγαθός, μά ειχε κατατρεγμένω από τά κόμματα τής έπαρχίας. Οι ύποψιφιοι και οι κομματάρχοι θέλαν τό μοναστήρι τοιαύτη τους, θέλαν τόν άγιο ήγούμενο όργανό τους, κ' έτσι ό δύστυχος δέν εύρισκε ήσυχία. Ειχαν βγάλει μάλλιστα οι καλόγηροι κ' ένα τραγουδιό σχετικώς μέ τά πολιτικά του τόπου:

Έάν βγύ ή Σιπιτζής (βουλευτής δηλαδή) κάπνον θάμασε κ' ήμισέ, Έάν βγύ ή Κοτσιμπάκης κακό πάπαθε ό κομμάτης!

Ό Σιπιτζής και ό Κοτσιμπάκης, ήσαν οι δύο άντιπαλοί ύποψιφιοι πούθελαν τό μοναστήρι τοιαύτη τους και πού τό ρήμαζαν κυριολεκτικώς.

Άς εθθουμε όμως στό διήγησή μας. Έπειδή ύπερθερρα τότε από ελάδες πυρετούς, ό θεϊός μου μέ έστειλε, μέ δυό ξαδελφία μου τόν Σωτήρη και τόν Κωστή, στό Μοναστήρι. Έγώ, τό Μοναστήρι τότε τό φανταζόμυνα ένα μαυρό πράγμα και κλειστό, γεμάτο από μαλλιαρούς ανθρώπους, παπαδες και πνευματικούς, άγιους και λαμπάδες!...

Όταν ήμουνα έτοιμος νά ξεκινήσω, έγύρισα και θέλησα νά ρωτήσω τόν πατέρα μου, πού μουλεγε πώς θά περάσουμε καλά στό Μοναστήρι:

- Και ύπόσχει Μοναστήρι;
— Γιατί;
— Γιατί λέν πως τό φάγαμε; οι καλόγεροι!

Ό πατέρας μου όμως δέν μοθ άπάντησε, πού ήταν όμως γοαμένο, νή διαδοί αυτή του κοσμου, νά τήν εξακριβώσω μέ άλλο τρόπο...

Όταν, μετά όρθων πορείας, φτάσαμε στό Μοναστήρι μέ τήν Βυζαντινή τήν έκκλησία του, τοις τρούποις, τις καμάρες, τις κολώνες, και τά μεγάλα του χείλια, έβρινα μέ άνοιχτό τό στόμα.

Δέντρα πράσινα και χρώματ' άνοιχτά, χαρά και φώς και ήλιος και λουλούδια και πουλιά και πεταλούδες γύρω μου!... Έκει όμως πού έθαύμαζα ειδα και μία ραγμένη μάντρα.

Ό ήγούμενος, σκέφτιχα, θά τήν έφαγε; και έσπευσα νά ρωτήσω:

- Ούσι, σύ τήν έφαγες τήν μάντρα έκει κάτω;
— Τί άνοησίες λές;
— Λέω, γιατί από τόν κόσμο άκουσα ότι κοιντεύεις γά τό φώς τό Μοναστήρι!...

Ένα; μπάτω; όργανοκατεργάτο, άστραψε τό τε στό μάτι μου, χωρίς νά καταλάβω από πούθε κατεπερμάθη. Έτσι δέν μπόρεσα ούσι αυτή τή φορά νά λύσω τό μυστήριο του «φαγάματος» του Μοναστηριού...

Στό Μοναστήρι ήταν ρομάντζα πρώτης τά...

Έσως, Βυζαντινές εικόνες, καμήλια κολλά, πετράδια και άμφο βαρύτιμα. Τόποι ιστορικοί και τάφο Αύτοκράτορων. Έμεινα όμοιος, τότε, από όλα αυτά, ένα μέ ένδιερες. Τό κελλάρι κάτω, πού ήταν γεμάτο μήλα, άφροκιδύωνα και δυό ράφια φορτωμένα από βάζα γεμάτα μέ σιρόπια και γλυκά, πλάι στη παρακάμαρα του ήγουμενού.

Ό ήγούμενος Τιμόθεος, δταν μάς ειδα νά γλυκουιτάζουμε δλες αυτές τις λιχουδιές έσπευσε νά κλειθώση τό κελλάρι μέ δυό κλειδωνιές χοντρές σάν βαλίτσες και νά σκεπάση τά βάζα μέ χαρτί, νά τά δέση μέ σχοινιά και νά τά σφραγίση. Σάν νά μήν έφταναν δέ δλες αυτές ή προσφύλλεις μάς πήρε κατά μέρος και τούς τρείς και μάς ειπε:

- Τά βλέπετε αυτά τά γλυκά και τά φρούτα στο κελλάρι;
— Τά βλέπουμε.
— Προσέστε μίν γελασθήητε και τ' άγγίστετε! Είναι τ' άπένηη του Χριστού!

Μή νά πειραξής! Είναι του Χριστού!...

Άνατριχίλλα μ' έπιασε. Όποιος τά άγγίξει θά πεθάνη!... Έναβλε ό άγιος ήγούμενος σπαράξ.

Ή άλήθεια εινε πως λίγες ήμέρες τά σερβαθήκαμε. Μά όταν ειδα νά τρώνε δλοι άν' αυτά και νά μήν πεθαίνου, κατάλαβα πώ: όσα μάς ειπεν ό ήγούμενος μάς τά ειπε γιά νά μάς φοβίση. Κι' άρχισα νά ψάχνω νά βρω ένα σχέδιο γιά νά άπορηθώ τό κελλάρι.

Ή πόρτα του ήσαν σαλινητή και άλλο μέρος γιά νά μπη κανένας δέν ύπήρχε, παρά ένα παραθυράκι. Άλλά κ' αυτό ήταν μέ σίδερα πλεχτα προσφυλαγμένο!

Κάθισα τότε, έμπρος έκει στους καλιούς τούς τοίχους κ' άπέτρωσα τόν έξής συλλογισμό.

— Τά σίδερα, έσκέφθηκα, έμποδίζουν τόν άνθρωπο νά μπη, αλλά τά μήλα, γιά νά βρουν δέν τά έμποδίζουν. Κι' άφού ήμεις δέν θά μπορούσαμε νά πάμε πρós τά μήλα και τά άφροκιδύωνα, πρέπει έκεινα νά εθθύνε σ' εμάς!...

Πώς θά γινότανε αυτό; Άπλούστατα... Μ' ένα περσόνι δεμένο σ' ένα πολύ μαγνó καλμάρι, θά κρεμόφωνα τά φρούτα και θά τά τραβούσαμε έξω!... Έπειτα θά γινόταν τό ίδιο μέ τά βάζα του γλυκού Κάπως; θά τά γαιζώναμε κι' αυτά!...

Έντυχώς έτυχε εκείνες τις ήμέρες νά φύγη κ' ό ήγούμενος άπό τό Μοναστήρι. Πήγε κ' έλειψανε ήμέρες άρμενες.

Τότε ριχτήκαμε στά φρούτα, στά γλυκά και στα σιρόπια.

Τά βάζα όμως ήσαν σφραλισμένα, δεμένα, σφραγισμένα!

Ή παρακρούση γιά θά φαινόντανε και οι ένοχοι, ποιοι άλλο θά ήσαν από μας;...

Και όμως έπρεπε κάτι νά γίνη και έγίνηκε. Άνοιξα μά τρυπίτσα στό χαρτί, μά σχηματιά μικροτά, άδιόρατη, κ' από έκει μέ ένα μακαρόνι ό καθένας, ροφούσαμε ροφούσαμε σιρόπι και θροσιστικά!...

Έπειτα ενάνομε τής σχηματιάς τά χείλη και όλα ήσαν πάλι έν πλήρη τάξει.

Έτσι τό βάζα μισοδειάσανε σχεδόν!... Σάν ήλθεν ό ήγούμενος, μομπουκύνει ή άποκάλυψις.

— Ποιός έφαγε τά σιρόπια και τά άφροκιδύωνα στο κελλάρι;
— Οι μοναχοί όλοι έσφαυκοκλήθησαν κ' άρχισαν νά δρικήνουνται.

Μακράν ήμων τέτοιος πειρασμός, μακράν, άγνε ήγούμενος από ήμάς και ή ύποψία!...

Άλλά και ποιών μπορούσαν νά ύποψιασθούν; Ή κλειδωνιές ήσαν άθικτες, ή πόρτα σφραλισμένη. Πού άνθρώπου μέσα έκει δέν πάτηος!...

Στή θέσι τους και οι κόμποι τών σχοινίων, άνέγγιχτες και ή σφραγίδες τών βάζων.

Τήν άλλη μέρα άλλη φωνή και κακό. — Μορθ πάει και τό γλυκό. Έξατμισθήκαν τά σερμπέτια!... Πλησιάσαμε και ήμεις και κάναμε τόν «έκπεπληγμένο».

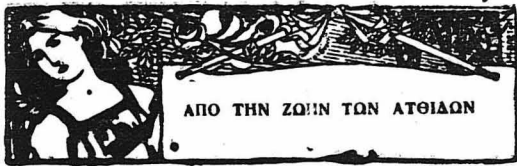
Ό ήγούμενος Τιμόθεος, γύριζε και ξαναγύριζε τά βάζα, και δέν μπορούσε νά λύση τό μυστήριον. Πώς φαγοθήσαν τά σιρόπια, ένα όλα τ' άποδεσμάτα και τά σημάδια ήσαν άγνήχτα!... — Πρωτακόσμοι και άνεξηγητο!... Πώς έγινε αυτό τό πράγμα; — Ούσι, πετάχτηκα έγώ τότε, δέν ειπες ποιά

Τό ροφούσαμε μέ ένα μακαρόνι

— Μακράν άφ' ήμων ό Πειρασμός και μακράν άφ' ήμων ή πονηρία!

ΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. K.

Μιά από τις ωραιότερες νεαρές Δελφινίδες, σιτόχρους γλυκυάντη, με ώρατα έκφραστικά μάτια και στόμα σχεδιασμένο με μαστρίαν αξιοθαύμαστη. Σιλουέττα συμμετρική, την διακρίνει μία όριος σπανία. Ή τουαλέτες της συνθέσει μεγάλων ραπτικών ήκων. Πάντοτε γελαστή, μ' ένα παιδικάτικο γλυκό ύφος. Μόλας από μνός έμνηστούθη με έγκριτον μέλος των Πατρών, και όσον όπω θα τελειούθη και οι γάμοι της έκλεκτης και ώραιας Ατθίως, της όποιας τό αισθήματα και ή καλή καρδιά ώρισμένες αποελούν με πολυτέλεια σπανιωτάτη για την εποχή που ζούμε.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ένα εθάρσιο «πάρτυ» για παιδιά παρά τῷ κ. και τῇ κ. Αλ. Τσακασιάνου εις τήν εν Π. Φαλήφω ώραιωτάτη έπαυλίν των. — Από τά ώραιότερα θαμάτια τό άνθιμόνεος κήπος που χρημαίνει γι' άντάξιο πλαίσιο στο ώραιότατα παιδικία που είχαν πυκνευρωθή έκει και έμοιαζαν σάν έμψυχα τριαντάφυλλα, γιαιοσά χρυσάνθεμα, νκάλλες με τά γιορτινά αισθήρια από ζωρζέτι και ήλλα από ταρτά φορμάτια τον οε χρώματα κίτρινο ροζ, λευκά, μπλε-σιέλ, κροκιά, βερ-ζάντ.

— Μέσα στο χροούπι των παιδιών ξεχωρίζαν αί λιλιπούτεια Δελφινίδες Μπίμα και Λένα Τσακασιάνο με αορμάτια θαμάτια από λινή μπατίστα ή μία φιστικιά με πολλά βολάν που σχημάτιζαν ένα μαγευτικό λουλουδι και ή άλλη ροζ κεντημένες άσπρες τούλινες πεταλούδες.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην ντινέ-ντινσάν στο Σέσιλ. Όλα τά τραπέζια καταλημένα από κόσμο που παραθερίζει έκει, την τουαλετικήν έποχην επικρατούν μάλλον άπογευματινά φορμάτια και μερικά βραδυά συγκρατημένες πολυτελείας. Δυό τουαλέτες ξεχωρίζουν διά την κομψήν φόρμα των και την έριστοαχνικήτητα του συνόλου των, της κ. Πετρίδη τουαλέτια από δαντέλλα γκριζή συμπληρωμένη με πολλα όμοιοχρόμον και της κ. Μ. Ρ. από ζωρζέτι με τό μαριν με τόλλά βολάν.

— Σε άρκετες έπαύσεις της Κηφισιάς συγκεντρώνονται τ' άπογευματια στις βραδύτες κατά μικρού; κυκλους άλλοτε για μπριζί και άλλοτε για Κουν-Καν. Τελευταία; προσετέθη κάτι άγγλικό παιχνιδι τό όποιον βέραα δεν εινε νέον αλλά για τάς Αθήνας γαι την χάριν του άσυνήθιστου. Λέγεται «κόσος» και άριθμητ πεσοτόστερος; θιασώτες από τό ίσχυρον φύλον.

— Στο ξενοδοχείον της Πορταριάς τά «Θοξένεια» εινε πολύς κόσμος και τό πόρογομα ποικίλλει μεταξύ τέχνης, χορού και χοροποιίας. Μεταξύ των έκει παραθερίζουσιν συγκαταλέγεται και μία ώραιωτάτη και πολύ μελοχρονή Δελφινία, στην όποία έχει άποδοθή ο τίτλος της Ζοζέφιν Μπαίκερ. Ή άνωτέρω Δελφινία δεν φορεί παρά λευκές τουαλέτες; και αυτό συντελεί εις τό να φαίνεται έντονότερη ή μελοχρονιάδα της.

— Μεταξύ των έκει παραθερίζουσιν εινε και οι κυρία και κες Σταυροπούλου, Καραγιαννοπούλου, Πάντου, Χέλην, Αργυροπούλου, Δόγτου, Περματζόγλου κ. ά.

— Τό μόνον Αθηναϊκόν κοσμικόν κέντρον εξακολουθεί να εινε ένα ύπαιθριο «Βασιτέ» στο όποιον συγχάζουν μέλη του Διδακματικού Σώματος και γνοτιότατοι κοσμικοι τύποι.

— Συνήθως ή πλέον σικ συγκέντρωσι γίνεται μετά τό μεσοπύκτιον, όπόταν έμφανίζονται έλεγγκάντικες κυρίες με βραδυνά τουαλέτες και σορτί ώραιότατες.

- Εινε του Χριστού τά φρούτα και τά σιρόπια ;
- Και τί μ' αυτό ;
- Τι άλλο ! Μήν ήθεσ και τάφαγε ο Χριστός ;...
- Ό ήγούμενος, σάν να τά έχασε. Έμεινε άφανος για μία στιγμή, και ήθετα άπάντησε, σάν κάλεγε στον έαυτο του :
- Όχι, δεν τάφαγε ο Χρ. στός. Τά τρώει κ' ο Σατανάς κημιμά φορά !...
- Τά τρώει, θεσιε, αλήθεια !
- Τι ;
- Τά τρώει ο Σατανάς ;
- Τά τρώει βέβαια....
- Τότε. . . . καλά έπρόλαβη και τάφαγα έγω !...

Σταμ. Σταμ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"
 ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
 Εσπτερικου δ' Έν Άνος... Δοχ. 130 ΙΙΙ Έσπτερικου Διφ. Άγγλίας Μια.
 Αι επιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' πευθίνονται προς
 τον Έδιοκτητή του "Μπουκέτου", κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ
 Τα κρηστούμενα τεύχη τιμώνται δορακώς 3.
 ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
 Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην μπριζί παρά τῷ κ. και τῇ κ. Μαυροκοράτου εις τήν Κηφισιωτικην έπαυλίν των, της όποιας ή έπιπλώσις διακρίνεται διά την καλιν διευθέτησιν. Ίδιως ένα Σκυριανό σαλονι έκνάτος καλλιτεχνικό.

— Η οικοδέσποινα έφερον θαυμασίαν τουαλέτια Παριζιάνικη από λεπτότατο βελούδο μελέ με «ντεσούε» μαριν, και έσχημάτιζε βολάν.

— Ένα γκορούπ από έμψυχα κροκέ, ή κ. Ράλλη με κρέπ - ντε σιν σε τρεις τόνους μπλέ, ή Δις Νέλλα Γ. Ρόσοβοις με κρέπ-ντε σιν ροζ Λουί - σεζ έργασμένο με ζούφ.

— Μιά αξιοθαύμαστη έμφάνισις ή Δις Φορέστη με μπέζ ροζέ βελούδο και καστόρινο καπέλο σε τόνους καφέ και μπέζ.

— Έπίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Αργυροπούλου σύνολον γκρι μπλέ λιν καλαίσθητον, κ. και Δις Νικολαΐδη με κρέπ - ντε σιν μαυρο και «ένκρουστασιόν» από ζωρζέτι λευή, κ. και Δις Αργυροπού μελέ έμπρι με κόκκινο, κ. και κ. Μελισσιανού με μπλε-σιέλ έμπρι με μουσελίνα.

— Όσοι δεν είχαν προσληυισθή από τό μπριζί, διασκέδαζαν με τό τυχερό παιχνιδι 'Αλογόκια.

— Κυκλικειον πλουσιότατον συμπεριλαβάνον λεπτότατα όρεκτικά μη έξιοιρομένης και θαυμαστής Ρωσικής Γκακούσκας.

Η Μονταίν

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Είχαμε ώς τώρα τή γνώμη πως ο έφευρέτης της συγχρονη δημοσιογραφίας εινε ο Θωόφραστει Ρενωντώ, και πως ή «Εφημερίδα» που ειχε βγάλει στα 1631 ήτανε τό πρώτο δημοσιογραφικό έντυπο που κυκλοφόρησε στον κόσμο. Τελευταίως όμως απεδέχθη ότι και ο Ρενωντώ ειχε παραδούσιος. Η πρώτη λοιπόν εφημερίδα που κυκλοφόρησε στον κοσμο έεδέθη στα 1609 στο Στρασβούργο από τον Ιωάννη Κάρολο και έφερε τον έξιζ σύντομο τίτλο :

«Εκθεσις όλων των σημαντικων και αξιομνημονεύτων περιστατικων που έλαβαν χώραν κατά τό 1609 στην άνω και κάτω Γαλλία, Ιταλία, Σκωτία, Άγγλία, Ισπανία, Ούγγαρία, Πολωνία, Τρανσυλβανία, Βλαχία, Μολδαβία και Τουρκία. Κάθε νέα εΐδησις που θα μās στέλλεται θα τυπώνεται τό έπόμενον έτος (τι εφημερότης καταπληκτικη !) μετά πάσης δυνατής έπιμελείας !»

Μεταξύ άλλων περιεργων, ο πρώτος αριθμός της εφημερίδος αυτής περιέχει και μιάν ανταπόκριση από τή Βενετία με ήμερομηνία 4 Σεπτεμβρίου 1609. Στην ανταπόκριση αυτήν, άγγέλεται ή ανακάλυψις του τηλεσκοπίου από τό Γαλιλαίο με τις παρακάτω λίγες γραμμές :

«Η κυβέρνησις ηΐζησε σε 100 κορόνες τήν επιχορήγησιν του κυριού Γαλιλαίου, από τήν Φλωρεντία, καθηγητού εις τό Πανεπιστήμιον της Παδούης, επειδή έφανε ένα παράδοξον μηχανημα με τό όποιον δύναται κανείς να ιδή άπομακρυσμένα αντικείμενα ως να ήσαν μπροστά του, συγχρόνως δε και τά αντικείμενα που εινε ενώπιόν του τά βλέπει κανείς με τό μηχανημα αυτό, πολυ μεγαλειότερα παρά διά γυμνού οφθαλμού.

Τι Λακωνικοί και λιγλόγοι που ήσαν τότε οι άνθρωποι ! Ο πρώτος αριθμος της εφημερίδος αυτής, ο όποιος εινε και ο μόνος σωζόμενος - άγνωστον δε τυχαίως πόσα φύλλα έεδέθησαν εν όλω - περιέχει και άλλος πολλές περιόγουσις ειδήσιως τας όποιας θα σάς ανακαινώσιμος με άλλο τεύχος του περιοδικού μας.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σε καλή τιμή ή βιβλία παλαιά και βιβλιοθήκης δόκλιηρες. Πληροφορία σε τή Γραφεία μας, Λέκκα 7.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗ: Ε ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΙΣ

Μεταξύ των έκλεκτων περιεχομένων της εινε και τά έξιζ :
 • Τό έργαστήρι των Κουδουινών, του κ. Φαλτάιτς, «Αθλια και άνέκδοτα των Ποντικων των Σουδοαχειων», Γυναικες που ζήσιν και διεπρεψαν ως άνδρες», Πώς γίνεται κανείς γιατρός στη Ν. Αμερικη», «Ιστοριαιες και προλήψεις των άστέρων της θόνης», «Τό σινάλο του κινδύνου», Ρωσικό διήγημα, κλπ, κλπ.